

namreč razsajala tod huda kolera, in pobožni farani so se obrnili do Marije Device in se ji zaobljubili, da bodo praznovali ta dan z vso svečanostjo, če poneha kolera. To se je tudi zgodilo, in farani spolnujejo vestno vsako leto svojo obljubo.

Kaj ginljiv je bil sprevod. V lepo belo krsto, katero je bil sam župan naročil, položili so Tončka in jo obložili z venci. Pred krsto smo korakali učenci z gospodom učiteljem, za nami pa so peli gospod župnik žalostni »Miserere.« Zadej se je čulo tužno ihtenje starišev in sorodnikov. Občno žalost so povečali otožno doneči zvonovi. Ko prinesó mrliča iz cerkve in zagrmí črna prst na krsto, zaženó vsi glasen jok, da se razlega daleč na okoli.

Gospod župnik počakajo, da zasujejo mrliča, nato pomolijo nekoliko zanj in za vse na onem pokopališču pokopane. Potem se obrnejo proti starišem, sestrám, bratom in nam rekoč:

»Potolazite se in ne plakajte. Gospodova pota so nerazumljiva. On je tako hotel. Bodite prepričani, da se veseli Tonček sedaj gori nad nami in da prosi ondi za nas. Jaz sem ga dobro poznal. — Umrl je kot pastirček in dal je kakor dobri pastir, naš Zveličar, življenje za svoje ovce — za svoje jančke. Pokopan je na današnji dan, na praznik Marijin, katero je v svojem življenju častil tako zaupno. — In vi, tovariši njegovi, posnemajte ga, bodite pridni in pobožni, da se združite ž njim kdaj v onem življenju.«

V saboto popoldne.

(Spisal F. Štrukelj.)

Vedno je imel Florijanov stric Martin rad otroke okrog sebe, samo jedenkrat v tednu je vse od sebe odgnal, to je bilo ob sabotah popoldne, kadar se je bril.

Pa so ga včasih nagajivci prosili, češ, saj bomo tiho, kakor bi bili mutasti, in mirni kakor svetniki na altarju, toda stric Martin ni pustil nobenega v svojo sobo. Iz izkušnje je vedel, kako težko se je obriti, če so v obližju otroci.

Ono leto je namreč Martina zob bolel, potem je pa otekél po desni strani lica, da je bilo joj. Seveda se tak ne smé briti, ker bi bil lahko otekline zamočil, potem bi mu pa ostala za vedno. Tri tedne se torej Martin ni obril. V tem času je pa brada že precej zrastle, in Florijanka je Martina že dražila, če mu hoče brado splesti.

»V saboto bom poskusil, nič ne bo treba spletati«, odrezal se je Martin ter se potipal po licih, ki so že skoró do cela splahnela.

Sabota je prišla. Ej, to so bile priprave, predno se je Martin »pomladil!« Jožek, Nežika in Nacek — vsi trije so imeli dovolj opraviti, da so mu nanесли vsega potrebnega. (Takrat so zadnjič videli, kako se Martin brije.)

Vrč vode, skledico kropa, milo, ogledalo, brisačo, potem dve stari knjigi za podlago — vse to je potreboval stric Martin, kadar se je bril. Ko je

naslonil ogledalo na vrč, da je prav kazalo njegovo lice, vzel je počasi britev s police, potegnil jo nekaterikrat po jermenu, nazadnje še dvakrat po roki ter jo položil pred ogledalo na knjigo. Potem je slekel telovnik.

Do tega časa so bili otroci še nekam mirni, a ko se je začel Martin z milom mazati po obrazu ter bil kmalu ves izpremenjen, začeli so se smejati. Martin pa se je držal resno ter dobrovoljno miril s polglasnim »pš, pšt«.

Martin vzame varno britev v roke, skloni se pred ogledalo, poprime z drugo roko podbradek ter nastavi.

»Jej, stric, to se boste urezali«, zbala se je Nežika, ki je ves čas zvesto gledala Martinovo početje.

»Pšt, pšt«, zaslišalo se je zopet in zapela je britev, Martinu pa je zmanjkalo pod nosom brk.

Jožek pristopi med tem k mizici in se začne z milom mazati po obrazu.

Martin ga po strani grdo pogleda ter sam pri sebi sklepa, da ga bo spodil, brž ko se obrije po desni strani, pa ta hip hoče nagajivi Nacek z milom pomazati Nežiko, ki se mu brzo umakne in zadene ob Martinovo koleno. Seveda se je potresel zato ves Martin z glavo vred in prav pošteno se je urezal.

»Saj pravim, no, in še rečem«, zagrmi sicer vedno dobrovoljni Martin, »pri tej priči iz sobe!«

Vrata odpre, prestrašeni otroci zbežé, Martin pa se zaklene, in dolgo ga ni bilo na izpregled. Moral je neki kri ustavljati, saj je znano, kako rada kri teče, če se človek z britvijo ureže. In od tiste ure se Martin vselej brije pri zaprtih vratih.

Z otroki je sicer dober, saj vé, kakšni so, samo gledati ga ne smejo, drugače kakor čez špranje pri vratih, ali skozi okno.

»Zakaj se pa ravno ob sabotah brijete, stric?« povprašala ga je nekoč Nežika.

»Zato, da se za nedeljo pripravim«, odgovori Martin. »Ob nedeljah si moramo olepšati dušo in telo. Dušo ozaljšamo z molitvijo, z miloščino — zato dajemo v cerkvi v pušico — in s tem, da prejemamo svete zakramente; telo pa polepšamo z boljšo obleko, potem bolj se umijemo, lase počesemo in obrijemo se, kar nas je bradastih. Tako sta duša in telo ob nedeljah lepša in to se spodobi na Gospodov dan.«

»Jaz se bom moral tudi kmalu obriti«, oglasi se Nacek. A vse se mu smeje, najbolj Nežika.

Martin pa pravi:

»Nekaj podobnega te bo letos doletelo, če se boš marljivo učil. Pri prvi sveti izpovedi boš tudi takorekoč porezal od sebe vse, kar je pognalo napačnega. Tako se boš ti obril, tako, ljubi moj, za britev pa, s katero se boš bril po bradi, še nič nikar ne skrbi.«

»O, saj ne bom!«

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej.)

11. Na paši.

Postal sem pastir prej nego šolar. Starejši brat je že bil velik in komaj je čakal, da se je rešil biča. Potisnil ga je torej nekega dné meni v roke, in hočeš, nočeš, moral sem ga vzeti. In s tem sem prevzel vse dolžnosti pravega pastirja. Da odkritosrčno povem, — vesel jih nisem bil. Pomislite: prej prost kakor ptiček v zraku skakal sem okoli matere, jedel